

El camí cap a Ítaca

El camí cap a ÍTACA és dur, llarg, ple d'entrebancs, moltes vegades sembla sense sortida, com un túnel llarg i fosc, però sempre es veu com una llumeta al final. I aquest final sempre, però sempre, arriba. Mai no queda sense fi si ets perseverant, si no et deixes endur per la desesperança, per la deixadesa. Has de tenir ímpetu, força, la ment ben clara i mantenir-te sempre dret, sempre endavant, no girar cua mai, encara que hi hagin moments de dificultats quasi insuperables. Sempre endavant.

Si volem aconseguir la nostra llibertat, si volem aconseguir ésser un poble lliure, independent, i que pugui decidir el seu camí, només podem fer que lluitar, sense violència. Ens hem de carregar de raó, i així tindrem l'opinió internacional a favor nostre i serà la força que ens permetrà arribar al final.

Metafòricament hem de fer com diu la Bíblia que van fer els israelites per fer caure les muralles de Jericó: "Déu va dir a Josué, doneu una volta a la ciutat un cop al dia amb tots els homes i les armes. Ho feu sis dies seguits i al setè dia, els sacerdots amb set trompetes que vagin davant de l'ARCA DEL TESTAMENT i feu set voltes a la ciutat. Després, tot el poble farà una gran cridòria i llavors veureu caure les muralles fins als fonaments i podreu entrar lliurement a la ciutat."

Doncs bé, nosaltres hem de fer el mateix, hem d'omplir-nos de raons, de reclamacions a Madrid, de manifestacions a tot el nostre país Catalunya, i si ho hem de fer set vegades set, ho farem fins que caiguin les muralles i puguem ser lliures a la nostra estimada terra.

Jo crec que el nostre president està començant a fer les primeres voltes a la ciutat de Jericó, amb les seves trobades amb el senyor Junqueras i la resta de polítics més o menys favorables al procés sobiranista, amb propostes com la llista única. Darrerament, sembla que ja està gairebé acordat un full de ruta que ens permeti, ja que no hi ha altra manera, dur a terme les eleccions autonòmiques anticipades al 27 de setembre. I que tots els partits més o menys independentistes duguin, a la seva proposta electoral, una proposició unitària envers la independència que deixi molt clar que es comprometen, en cas de guanyar les eleccions la suma d'aquests partits, a endegar les necessàries converses amb Espanya. Han de ser de tu a tu, per declarar estat independent la nostra Pàtria.

Però, per això, la quantitat de vots a favor d'aquesta posició ha de ser d'una gran magnitud i, per descomptat, de majoria absoluta, suficient per fer por a Madrid. És a dir, per fer "caure les muralles de Jericó". De no ser així, llavors hauríem perdut tota

possibilitat de tenir una nació pròpia i gairebé diria que mai més no la podríem ni somniar.

Però no oblidem la frase que va dir en Josep Pla, referida als espanyols, i que en aquests moments s'escauria molt referida a nosaltres, als catalans: "No hi ha res que s'assembla més a un català de dretes que un català d'esquerres".

I alerta que les discussions ideològiques, en aquest moment, poden fer molt de mal. El primer és aconseguir la independència i després ja triarem el president de la República Catalana.

Penseu-hi, que el tema és molt important. Necessitarem, almenys, un 65-70% de vots favorables. No n'hi ha prou amb una majoria del 51%. A Madrid riurien i no aconseguiríem res.

* * *

Per altra banda, no oblidem que es presenten nous i grans entrebancs. Ara, amb la imputació de la infanta Cristina, queda tocada i molt la Corona. Jo sempre he pensat que el rei tenia el gendre com una espècie de cap de turc.

Tot això pot comportar un daltabaix molt important, doncs sabem que hi ha molts polítics, tant d'esquerres com de dretes, que voldrien fer fora la monarquia i establir una república. I llavors, com quedaríem nosaltres? Serà més fàcil o més difícil aconseguir la nostra llibertat? Encara que amb l'abdicació se n'ha sortit prou bé, almenys de moment.

Hi ha massa interrogants, encara que jo, personalment, preferiria una república. Almenys cada ics anys, si no ens agrada el president de la República, el podríem canviar mitjançant les eleccions i no com ara que hem de suportar el que hi ha i el que vindrà al darrere. Ja veurem; és qüestió de donar temps al temps.

Però, tanmateix, això és un tema d'Espanya i, per tant, ja s'ho faran.

Andreu Alpiste i Perez